

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania T. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
z udziałem T.S., D.S., E.S. oraz L. sp. z o.o. z siedzibą w W.
o podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 grudnia 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 31 sierpnia 2022 r., sygn. akt III AUa 943/20,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie na rzecz T. S.A. z siedzibą w W. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

D.S.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 grudnia 2015 r. nr [...] Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie stwierdził, że T.S. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do nadal.

Decyzją z dnia 9 grudnia 2015 r. nr [...] Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie stwierdził, że E. S. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do nadal.

Decyzją z dnia 9 grudnia 2015 r. nr [...] Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie stwierdził, że D. S. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do nadal.

Wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt XIII U 353/16 oddalił odwołania T. S.A. z siedzibą w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w Warszawie z dnia 9 grudnia 2015 r. nr [...], nr [...] i nr [...] oraz zasądził od odwołującej się spółki na rzecz organu rentowego tytułem kosztów zastępstwa procesowego następujące kwoty po 4.800 zł w sprawie z odwołania od każdej z decyzji. Sąd Okręgowy wskazał, że spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczeni w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. pozostawali pracownikami T. i w konsekwencji czy we wskazanych okresach ww. ubezpieczeni podlegali jako pracownicy do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych u płatnika składek T. S.A. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy w okolicznościach faktycznych sprawy znajdował zastosowanie art. 23¹ k.p., tj. czy skutecznie na mocy zawartej przez T. oraz L. umowy doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części (pracowników T.) na nowego pracodawcę. W ocenie Sądu Okręgowego, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że czynności związane z przejęciem pracowników, które zaszły pomiędzy T. a L. były czynnościami pozornymi, mającymi na celu obejście przepisów prawa bo zmierzającymi jedynie do wywołania za pomocą stworzonej dokumentacji wrażenia, że doszło do przejęcia części zakładu pracy przez innego pracodawcę, podczas gdy faktycznie nie zaistniały przesłanki skutkujące takowym przejęciem. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w okolicznościach sprawy nie doszło do faktycznego przejścia pracowników T. na nowego pracodawcę, tj. od dnia 1 lipca 2014 r. na L.. Pracownicy T., w tym ubezpieczeni, wykonywali wciąż te same czynności, podporządkowując się poleceniom tego samego pracodawcy – T.,

wykorzystując jego środki i narzędzia pracy. Zakres obowiązków ww. ubezpieczonych, jak i sposób ich wykonywania nie uległ zmianie po 1 lipca 2014 r. L. nie wydawała poleceń służbowych ubezpieczonym. Po zawarciu umowy pomiędzy T. a L., „przekazani pracownicy” pracowali nadal od dnia 1 lipca 2014 r. w tym samym miejscu i według tych samych zasad, które obowiązywały u dotychczasowego pracodawcy, tj. T.. Powyższe okoliczności zdaniem Sądu Okręgowego upoważniały do wniosku, że faktyczny nadzór nad przekazanymi pracownikami pełniła nadal T. oraz zajmowała się tworzeniem dokumentacji kadrowo-płacowej. Mając na uwadze powyższe, w okolicznościach niniejszej sprawy, jak uznał organ rentowy, z dniem 1 lipca 2014 r. nie doszło do przejścia zakładu pracy T. na rzecz L.. Tym samym ubezpieczeni od dnia 1 lipca 2014 r. pozostawali pracownikami T. i w konsekwencji podlegali oni obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A.

Na skutek apelacji T. S.A z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 sierpnia 2020 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2022 r., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z 9 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że T. S. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r.; zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z 9 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że E. S. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 30 czerwca 2016 r.; zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z 9 grudnia 2015 r. nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że D. S. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 30 czerwca 2015 r.; zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa prawnego; oddalił apelację w

pozostałym zakresie oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i poczynione ustalenia w zakresie istotnym dla przedmiotu sprawy. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy w sposób wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe, wyprowadził logiczne i spójne wnioski ze zgromadzonego materiału dowodowego, na podstawie których ustalił prawidłowy stan faktyczny w sprawie. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w pełni zaaprobował ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjął je za własne. Sąd Apelacyjny podkreślił, że fakt zgłoszenia ubezpieczonych przez L. do ubezpieczeń społecznych nie może jednoznacznie świadczyć o tym, że płatnikiem składek jest podmiot zgłaszający. Do ustawowych kompetencji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych należy ustalanie faktycznego płatnika składek osoby ubezpieczonej, co wynika m.in. z regulacji zawartej w art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wskazującej, że do zakresu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych należy m.in. realizacja przepisów o ubezpieczeniach społecznych, a w szczególności stwierdzanie i ustalanie obowiązku ubezpieczeń społecznych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie sposób, na kanwie okoliczności niniejszej sprawy, stwierdzić, aby przejęta jednostka cechowała się samodzielnością, a tylko w tym wypadku można by rozważać jej kwalifikację jako część zakładu pracy. Zadania dziennikarskie, montażu, grafiki komputerowej i charakteryzacji wraz z 411 pracownikami je realizującymi zostały wydzielone z funkcji wykonawczej, która była pozbawiona substratu kierowniczego. Przypomnieć należy, że na mocy uchwały nr 333/2013 wyodrębniono cztery funkcje, które miały spełniać różne role. Rolą pozostałych trzech funkcji było sprawowanie kierownictwa nad realizacją funkcji wykonawczej. W rezultacie w zakładzie pracy T. nie została wyodrębniona (przed zawarciem umowy o świadczenie usług dziennikarskich, grafiki komputerowej, montażu materiałów telewizyjnych i charakteryzacji wraz z przejęciem pracowników i współpracowników T.) jednostka, która stanowiłaby jednostkę gospodarczą w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b dyrektywy. W ocenie Sądu Apelacyjnego zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonane na jego podstawie ustalenia uzasadniają twierdzenie, że mimo formalnie zawartej umowy między T. a L., w istocie nie doszło

do przejęcia części zakładu pracy T.. Pomimo bezzasadności wyżej wskazanych zarzutów apelacji. Sąd Apelacyjny, orzekając w granicach zaskarżenia, dostrzegł podstawy do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (świadcstwo pracy ubezpieczonej z dnia 7 maja 2015 r.) wynika, że ubezpieczona pozostawała formalnie zatrudniona przez L., a więc w rzeczywistości przez T. do dnia 30 kwietnia 2015 r., kiedy to doszło do rozwiązania stosunku pracy na mocy porozumienia stron. Z tej przyczyny w zaskarżonej decyzji z dnia 9 grudnia 2015 r., nr [...], wydanej w stosunku do tej ubezpieczonej, organ rentowy winien ustalić, że T.S. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r. Zmianie podlegała również decyzja organu wydana w stosunku do ubezpieczonej E. S.. Materiał dowodowy (świadcstwo pracy ubezpieczonej z dnia 1 lipca 2016 r.) potwierdził, że E. S. pozostawała formalnie zatrudniona przez L., a więc w rzeczywistości przez T. do dnia 30 czerwca 2016 r., kiedy to doszło do rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę. Stąd też w zaskarżonej decyzji z dnia 9 grudnia 2015 r. nr [...], wydanej w stosunku do tej ubezpieczonej, organ rentowy winien ustalić, że E. S. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. W przypadku ubezpieczonej D. S.. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (świadcstwo pracy ubezpieczonej z dnia 7 lipca 2015 r.) wynika, że ubezpieczona pozostawała formalnie zatrudniona przez L., a więc w rzeczywistości przez T. do dnia 30 czerwca 2015 r., kiedy to doszło do rozwiązania stosunku pracy na mocy porozumienia stron. Z tej przyczyny w zaskarżonej decyzji z dnia 9 grudnia 2015 r., nr [...], wydanej w stosunku do tej ubezpieczonej, organ rentowy winien ustalić, że D. S. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. W ocenie Sądu Apelacyjnego, skoro od wskazanych wyżej dat, stosunki pracy ubezpieczonych z T. przestały istnieć, nie jest zasadne ustalenie, że podlegali oni ubezpieczeniom ze stosunku pracy w okresie późniejszym. Zasadne okazało się zatem ograniczenie okresu podlegania

ubezpieczeniom przez wskazane wyżej osoby poprzez wskazanie dat końcowych odpowiadających dniom w których ustały poszczególne stosunki pracy.

W skardze kasacyjnej z dnia 4 listopada 2022 r. pełnomocnik organu rentowego zaskarżam w części wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2022 r., tj. w zakresie w jakim w pkt I, II i III zmienia wyrok Sądu I instancji i zaskarżone decyzje poprzez ograniczenie okresów podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w T. S.A. wobec T. S. do 30 kwietnia 2015 r., wobec D. S. do 30 czerwca 2015 r., wobec E. S. do 31 czerwca 2016 r. oraz w zakresie pkt IV i VI poprzez wzajemne zniesienie kosztów postępowania.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenia prawa procesowego, tj.:

- art. 327¹ k.p.c. poprzez nie wyjaśnienie w uzasadnieniu na jakiej podstawie Sąd Apelacyjny uznał iż nastąpiło rozwiązanie umowy o pracę pomiędzy T. S.A., a ubezpieczonymi;

- art. 382 k.p.c. w zw. z art. 473 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie, iż współpraca ubezpieczonych z T. S.A. zakończyła się z chwilą rozwiązania umowy o pracę z L. Sp. z o.o. (dalej „L.”), pomimo, że okoliczność kontynuowania współpracy jak i formy współpracy ubezpieczonych nie była w ogóle badana i wyjaśniana w trakcie toczącego się postępowania;

- art. 245 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie faktu, iż świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym stanowiącym jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, iż strony wygrały i przegrały proces w jednakowym rozmiarze pomimo, że Sąd II instancji rozstrzygnął, iż nie doszło do przejęcia części zakładu pracy, przy jednoczesnym ograniczeniu rozstrzygnięcia decyzji do wskazania daty, w której zdaniem Sądu ustał stosunek pracy ubezpieczonych z T. S.A.;

- art. 100 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, tj. uznanie, iż strony wygrały i przegrały proces w jednakowym rozmiarze;

Orzeczeniu zarzucono także naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

- art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez ich niezastosowanie;

- art. 30 § 1 pkt 3 i § 3 k.p. w związku z art. 60 k.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez przyjęcie, że w niniejszej sprawie doszło do skutecznego rozwiązania umowy o pracę w sytuacji gdy T. S.A. nie złożyła ubezpieczonym skutecznego oświadczenia woli w tym zakresie oraz uznanie, że rozwiązanie umowy o pracę może nastąpić przez doręczenie pracownikowi świadectwa pracy;

- art. 97 § 1 k.p. w związku z art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez niewłaściwą wykładnię oraz uznanie, że świadectwo pracy wystawione przez L. stanowi oświadczenie woli T. S.A. o rozwiązaniu umowy o pracę z ww. ubezpieczonymi tym bardziej, iż świadectwo pracy jest oświadczeniem wiedzy pracodawcy a nie woli, wydawane jest w następstwie rozwiązania stosunku pracy, co wyłącza możliwość uznania, że wywołuje skutek rozwiązania stosunku pracy;

- art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 266 (dalej „ustawa o sus”) w zw. z art. 23¹ § 1 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie, tj. pominięcie funkcji ochronnej powołanych przepisów względem pracowników/ubezpieczonych poprzez przyjęcie, iż rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L.), który faktycznie nie przejął pracowników jest skuteczne wobec pracowników/Ubezpieczonych.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w sytuacji uznania przez Sąd Najwyższy, że podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy poprzez oddalenie odwołania odwołującej spółki, oraz o zasądzenie od odwołującej spółki na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała, że jest ona oczywiście uzasadniona, bowiem rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L. - podmiot który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) nie związany żadnym węzłem prawnym z T. S.A. i

ubezpieczonym, nie może być uznane za wystarczającą przesłankę do uznania, iż stosunek pracy zawarty z T. S.A. ustał, z uwagi na fakt, iż samo świadectwo pracy wskazujące na datę rozwiązania stosunku pracy nie jest jednostronną czynnością pracodawcy wskazującą na zamiar rozwiązania umowy, tylko oświadczeniem wiedzy pracodawcy, który sporządzając świadectwo pracy pozostaje w słusznym bądź mylnym przeświadczeniu, że dany stosunek pracy uległ rozwiązaniu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik T. S.A. wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku jej przyjęcia do rozpoznania, oraz o zasądzenie na rzecz odwołującego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej

sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłance jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c.). Strona skarżąca, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, nie uzasadniła swojego stanowiska w tym zakresie w sposób przekonujący. Tymczasem w motywach wniosku opartego na tej właśnie przesłance przedsądu powinien być zawarty wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez

potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu, z uwagi na brak wskazania przepisu, którego naruszenie miałoby postać naruszenia kwalifikowanego, widocznego na „pierwszy rzut oka”. Nie jest wystraszające zastąpienie wywodu prawnego w uzasadnieniu wniosku samym tylko stwierdzeniem, że zdaniem skarżącego zaskarżone orzeczenie zostało wydane w wyniku niewłaściwego zastosowania prawa. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej podnosząc, że fakt, iż w aktach sprawy znajdują się świadectwa pracy ubezpieczonych, wystawione przez zainteresowaną Spółkę L., nie może zostać uznany za wystarczający do przesądzenia, kiedy ustał stosunek ubezpieczeniowy istniejący między T. a ubezpieczoną, jednakże nie wskazał przy tym żadnych przepisów prawa, które zostały - jego zdaniem - w ewidentny sposób naruszone i w naruszeniu których upatruje oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[aŋ]